

Recenzja rozprawy doktorskiej pani mgr Eweliny Kołakowskiej, pod tytułem **3DM – transkodowanie matrycy w grafice artystycznej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii druku przestrzennego**, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

1. Podstawowe informacje o doktorantce.

Pani Ewelina Kołakowska ukończyła: Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych im. Constantina Brancusi w Szczecinie, ze specjalizacją: reklama wizualna (2009–2013); Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Sztuk Pięknych, specjalność: grafika warsztatowa (2013–2018). Interdyscyplinarne Studia Doktoranckie Academia Copernicana na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (2018–2023). Jest asystentką w Katedrze Technologii i Technik Sztuk Plastycznych na macierzystym Uniwersytecie. Reprezentowana jest przez warszawską Galerię Pragaleria. Uczestniczyła w około stu wystawach w kraju i za granicą. Jej prace znajdują się w prywatnych i państwowych kolekcjach polskich i zagranicznych. Od roku 2019 pełni funkcję asystenta w Katedrze Technologii i Technik Sztuk Plastycznych, Wydział Sztuk Pięknych, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

2. Ocena dorobku artystycznego oraz działalności dydaktycznej i organizacyjnej.

Zaprezentowana do oceny dokumentacja, zawierająca wykaz osiągnięć oraz aktywności pani Eweliny Kołakowskiej jest kompletna w każdym wymaganym zakresie. Wykaz jest świadectwem progresji rozwoju artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego w trakcie edukacji, pracy dydaktycznej i naukowej na uczelni, jak również podczas pracy doktorantki nad przewodem doktorskim. Szczególnie intensywna aktywność wystawiennicza przypada na lata 2018-2019. Należy wziąć pod uwagę, że aktywność wystawiennicza ograniczona jest od marca 2020 roku, do lutego 2022 roku względami pandemicznymi.

W zakresie wielu zdobytych nagród i wyróżnień trzeba przede wszystkim podkreślić otrzymanie wyróżnienia honorowego w ramach Guanlan International Print Biennial w chińskim Shenzhen, w dalszej kolejności także Pomorskiej Grafiki Roku w Gdańsku, i uzyskanie nagrody specjalnej Dziekana Wydziału Grafiki w następnej edycji tego konkursu w roku 2018. Pani Ewelina Kołakowska była jurorem w trzech konkursach artystycznych, w roku 2022, w konkursie artystycznym *Szkicuj! Śniadanie na trawie* WSzP UMK w roku 2021, w organizowanym przez Fundację Pełną Pomysłów, w Konkursie artystycznym w Szczecinie *W moich oczach*, organizowanym w Szczecinie w 2021. Ma w swoim dorobku stypendia artystyczne, między innymi stypendium doktoranckie i stypendium projakościowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Czterokrotnie uzyskała stypendium rektora dla najlepszych doktorantów Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Pani Ewelina Kołakowska odbyła staże w trzech prestiżowych instytucjach kultury: Staż w Technology Applied Sp. z o. o. W Parku Naukowo-Technologicznym w Białymstoku, w 2019, staż w International Artist Village Guanlan Original Printmaking Base China Printmaking Museum, w chińskim Shenzhen, w 2019/20, staż Residency at the Carlos Olachea Graphic Production and

Research Workshop, FAD Facultad de Artes y Diseño Universidad Nacional Autónoma de México, w meksykańskim Xochimilco, w 2022.

Dokumentacja zawiera wykaz opisujący zdobyte doświadczenie dydaktyczne, publikacje, oraz informacje na temat działalności na rzecz uczelni, listę wystaw, uzyskanych nagród, przeprowadzonych wykładów, i przebytych stażów. Biorąc pod uwagę zaangażowanie dydaktyczne i organizacyjne, różnorodność osiągnięć oraz zaawansowanie ideowe i technologiczne realizowanej działalności graficznej, tę część oceniam pozytywnie.

3. Interpretacja oraz refleksje na temat pracy doktorskiej, w tym dzieła artystycznego oraz pracy pisemnej.

Grafika, która zawsze była ostoją czystości, precyzji i finezją formy, w zetknięciu z współczesnym światem przynosi zupełnie inne niż dotychczas odpowiedzi. Gest, który w swojej ludzkiej naturze jest idealny, zostaje skażony, poddany obróbce cyfrowej i jest odbiciem kondycji XXI wieku. Popękane, zniszczone matryce, brud, brutalizm formy i pochwała brzydoty – czy to nadal sztuka, która z założenia powinna mówić o pięknie? Lecz czy można tworzyć piękne historie, gdy obraz współczesnego świata w zetknięciu z cyfrową dominacją nad naturą ludzką prowadzi do chaosu? Przejmująca samotność w monochromatycznych grafikach Eweliny Kołakowskiej zamyka odbiorcę w sobie, ale też otwiera wyobraźnię i percepcję na nowe treści graficzne. Ewelina Kołakowska analizuje kondycję i stan grafiki artystycznej w Polsce i na świecie, aby odnaleźć swój własny język artystyczny, autorski, autonomiczny i nowatorski. W moim przekonaniu filozofia matrycy w twórczości Eweliny Kołakowskiej jest formą bliskiej obecności tej matrycy z twórcą, i daje zaskakujący efekt końcowy. Przez poszukiwania, pytania, szybkie informacje, wielokrotnie przetworzone i przeinterpretowane, jej surowe i ascetyczne prace, są jak emocje w dzisiejszym świecie. W ten sposób artystka wypracowała swój nowy indywidualny styl intymnej kreacji. Taki, którego do tej pory trudno było odnaleźć w świecie graficznym, i wiązało się to z odrzuceniem w dużym stopniu tego co artystka już potrafiła i знаła.

Ponieważ dysertacja w przeważającej mierze skupiona jest na refleksji teoretycznej i badawczej, także i znaczna część niniejszej recenzji skupiona jest właśnie na przedstawionej przez Ewelinę Kołakowską teorii, oraz przeprowadzonym badaniom. Odpowiednio do proporcji stanowiących rezultat owych teoretycznych dociekań, i badawczych działań, w stosunku do samego cyklu grafik, recenzja również, w swych proporcjach, odpowiada w swej obszerności części teoretyczno-badawczej, oraz części praktycznej – cyklu powstałych grafik.

W rozprawie doktorskiej pt. *3DM – Transkodowanie matrycy w grafice artystycznej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii druku przestrzennego*, autorka skupia się na badaniu procesu grafiki artystycznej i poszukiwaniu zupełnie nowego rodzaju matrycy graficznej. Jej celem jest redefinicja procesu twórczego, z naciskiem na rezygnację z tradycyjnego projektu. Ewelina Kołakowska zauważa, że klasyczne metody kompozycji są uporządkowane i schematyczne, pozbawione emocjonalnej spontaniczności. W swoich badaniach poszukuje sposobu na minimalizację procesu kopiowania rysunku i uzyskanie zupełnie nowego śladu formy, który nadal będzie miał charakter wkłęsło-wypukły.

Praca doktorska skupia się na badaniach praktycznych i teoretycznych związanych z matrycą i odbitką w grafice artystycznej oraz wykorzystaniu nowoczesnych technologii w tradycyjnym warsztacie. Autorka eksploruje bogactwo materii, struktury i potencjał realnych efektów plastycznych. Chociaż korzysta z nowoczesnych i nieoczywistych materiałów, nie pomija tradycyjnej etapowości procesu graficznego. W rozprawie, Ewelina Kołakowska odwołuje się do pojęcia *podwójnego bytu grafiki*, które nadało kierunek jej badaniom. Polskie środowisko graficzne, które jest odważne w eksperymentach i otwarte na niestandardowe prace, miało

również wpływ na jej poszukiwania. Praca doktorska jest wynikiem ciągłego artykułowania pytań i weryfikowania własnych działań. Artystka dąży do przekraczania granic, jednocześnie pozostając wierną swojej wizji artystycznej.

W pracy doktorskiej Ewelina Kołakowska prezentuje swoje kreacje i eksperymenty, które przyczyniły się do odkrycia nowych rozwiązań graficznych. Rozprawa ma na celu przybliżenie tych rozwiązań i pokazanie, jak autorka odpowiedziała na pytania dotyczące własnych możliwości i ograniczeń warsztatowych, oraz jak ryzykowała, jednocześnie pozostając autentyczna i zgodna z własną wizją. Wstępnie podsumowując, praca doktorska *3DM – Transkodowanie matrycy w grafice artystycznej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii druku przestrzennego* koncentruje się na badaniach procesu twórczego w grafice artystycznej oraz poszukiwaniu nowych rozwiązań matrycowych. Autorka eksploruje zarówno tradycyjne, jak i nowoczesne techniki, starając się przekroczyć granice i jednocześnie pozostać wierna swojej wizji artystycznej. Nie jest to zadanie łatwe, ale wydaje się, że przyświecający artystce cel został osiągnięty. Praca doktorska prezentuje efekty jej badań i eksperymentów, mając na celu przybliżenie odbiorcy tych nowych rozwiązań graficznych. Trzeba dodać, że autorka pracy przeprowadza opis drobiazgowo i przystępnie.

W części pierwszej, zatytułowanej *Warsztat, ograniczenie czy asumpt? – Grafika i jej ewolucyjny potencjał*, Ewelina Kołakowska wykazuje, że nie można rozważać grafiki poza pojęciem i problematyką jej warsztatu. Wśród różnorodnych dziedzin sztuki jest ona ponadto jedną z najbardziej nastawionych na ciągłą ewolucję i przekraczanie własnych granic. Podejmowanie prób poza ustalonym już obszarem działania, bardzo często wynika z fascynacji takimi dziedzinami nauki jak chemia, fizyka czy nawet biologia. Warto zauważyć, że technologiczna ewolucja grafiki często stanowi doskonałe, i zarazem niezwykle aktualne odbicie zmian zachodzących w nauce i technice. Po ponad sześciuset latach jej europejskiej historii, można zaobserwować zjawisko skokowości w graficznym rozwoju, które jest wyraźnie skorelowane z różnymi etapami przyspieszenia cywilizacyjnego. Jednocześnie, technika ta jest zadziwiająco bliska istocie ludzkiej, i doskonale też odbija zależność człowieka od podstawowych praw natury, jak również płynącego czasu. Już od prehistorycznych odbić dłoni na ścianach jaskiń grafika miała swoje „ludzkie” wymiary. Pierwowzór graficznej matrycy można nawet doszukiwać się w multiplikacyjnym potencjale struktury genetycznego kodu. Grafika jest bliska naturze i procesowi samorozwoju, co wynika z jej technicznej istoty.

Ewelina Kołakowska przedstawia rys historyczny, który przedstawia rozwój technik, odmiany grafiki, rzemiosło artystyczne i innowacyjność w tej dziedzinie. Wybór poszczególnych artystów jest subiektywny i odzwierciedla jej własne poszukiwania artystyczne. Wszystkie wymienione przez autorkę techniki graficzne, od drzeworytu po serigrafie, mają swoje unikalne cechy i potencjał artystyczny. Każda z nich odzwierciedla swoją epokę, i rozwijała się wraz z postępem technologicznym i zmieniającymi się potrzebami artystów. Grafika jako dziedzina sztuki ma niezwykle potencjał kreatywny i ewolucyjny, ciągle przekraczając granice i poszukując nowych dróg wyrazu artystycznego. Przedstawione w pracy informacje stanowią skrótowy, ale wyczerpujący i adekwatny do stawianych w dysertacji problemów przegląd historii i różnorodności technik graficznych.

Przytoczone w II części rozdziału I fragmenty przedstawiają przykłady nowatorskich rozwiązań technicznych stosowanych przez polskich artystów grafików. W XV wieku sztuka graficzna w Polsce była ściśle powiązana z wiodącymi ośrodkami europejskimi, takimi jak Niemcy, Włochy i Francja. Dopiero w późnym XIX wieku nastąpiła autonomizacja rodzimych artystów grafików, którzy zaczęli eksplorować nowe techniki i metody. Jednym z przykładów jest twórczość Feliksa Jabłczyńskiego, który na skutek zakazu posiadania prasy graficznej na użytek indywidualny w zaborze rosyjskim opracował własną technikę ceratorytu. Zamiast tradycyjnej miedzianej blachy, używał gumowej ceraty lub linoleum jako materiału kliszy. Rysunek był wycinany i wydrapywany na

powierzchni, a matrycę można było łatwo odbić na papierze za pomocą wyżymaczki. Innym przykładem jest Tadeusz Estreicher, który wynalazł unikatową technikę graficzną zwaną fluorofortą. Polegała ona na druku wklęsłym z zastosowaniem farb fluorescencyjnych na czarnym papierze. Artystka Janina Róża Giedroyc-Wawrzynowicz eksperymentowała z różnymi rodzajami papieru i fakturą, stosując kartony fakturowane oraz druk białą farbą na czarnym papierze.

W okresie powojennym, polska grafika warsztatowa rozwijała się intensywnie, a artyści eksperymentowali z różnymi technikami graficznymi. Powstały nowe pracownie graficzne, takie jak galeria Krzywe Koło w Warszawie, która była miejscem działalności wielu znanych grafików warsztatowych. W latach 70. grafika warsztatowa w Polsce przeżywała swój rozkwit, a artyści korzystali z różnorodnych technik, takich jak miedzioryt, linoryt, sucha igła, akwaforta i litografia. Ważnym artystą tego okresu był Jerzy Grabowski, który eksperymentował z abstrakcją geometryczną w grafice. Halina Chrostowska, mimo trudnej choroby, kontynuowała twórczość graficzną i stworzyła cykl rysunków i odcisków dłoni. Przedstawione przykłady artystów i technik graficznych ilustrują różnorodność i eksperymentalny charakter polskiej grafiki współczesnej. Artyści ci poszukiwali nowych form i metod wyrażania swojej twórczości, tworząc unikalne dzieła graficzne.

W części pierwszej rozdziału II, zatytułowanego *Druk trójwymiarowy – rys historyczny*, Ewelina Kołakowska przedstawia historię i rozwój druku trójwymiarowego. Autorka podkreśla, że druk 3D budzi ciekawość i jest często tematem artykułów i programów telewizyjnych. Mimo że technologia ta istnieje od lat 80. XX wieku, często jest mylnie postrzegana jako nowatorska. Początkowo druk 3D był wykorzystywany głównie w przemyśle do prototypowania i produkcji specjalistycznych części, ale przełomowy postęp nastąpił w XXI wieku. W tym fragmencie autorka wymienia trzy najpopularniejsze metody druku trójwymiarowego: stereolitografię (SLA), modelowanie osadzania topionego (FDM) oraz selektywne spiekanie laserowe (SLS). Opisuje również inne ciekawe techniki, takie jak druk Binder Jetting, Multi Jet Fusion, Directed Energy Deposition i Electro-jetting. Autorka zaznacza, że wiele z tych metod jest obecnie w fazie rozwoju i testów, ale już są dostępne na rynku. Podsumowując, rozdział ten zapewnia kompaktowy przegląd historyczny druku trójwymiarowego, prezentując istotne etapy rozwoju technologii oraz różne metody druku.

II część rozdziału II dysertacji pani Eweliny Kołakowskiej skupia się na problematyce związanej z drukiem trójwymiarowym w grafice artystycznej. Autorka uzasadnia wybór tego tematu, argumentując, że druk trójwymiarowy stanowi przełomowe odkrycie w sztuce, umożliwiające artystom poszerzenie horyzontów twórczych. Dzięki tej metodzie, twórcy mogą realizować skomplikowane kształty i formy, które byłyby trudne lub niemożliwe do osiągnięcia tradycyjnymi metodami ręcznymi. Autorka wymienia również inspiracje i twórców, którzy wywarli na nią znaczący wpływ, takich jak prof. Krzysztof Tomalski, prof. Henryk Ożóg, dr hab. Agnieszka Lech-Bińczycka, dr hab. Judyta Bernas i dr Martyna Rzepecka. Przedstawia również swoje własne badania i eksperymenty związane z drukiem przestrzennym, które przeprowadziła we współpracy z firmą Technology Applied oraz podczas stażu w International Artist Village of Guanlan Original Printmaking Base w Chinach.

Ewelina Kołakowska zauważa, że druk trójwymiarowy znajduje zastosowanie w wielu dziedzinach sztuki i nauki, takich jak architektura, moda czy konserwacja dzieł sztuki. Opisuje również przykłady projektów i badań związanych z wykorzystaniem druku 3D w tych dziedzinach. Podkreśla, że technologia druku 3D jest narzędziem, które powinno być stosowane przez specjalistów w swoich dziedzinach, takich jak artyści, architekci czy konserwatorzy, aby poszerzać możliwości twórcze i ułatwiać procesy projektowe i produkcję. W swojej pracy autorka przedstawia zainteresowanie drukiem trójwymiarowym w grafice warsztatowej jako wynik fascynacji nową materią i możliwościami, jakie ta technologia oferuje. Przedstawia również kontekst historyczny,

wspomina o tradycji warsztatu graficznego oraz o zmianach, jakie przynosi cyfryzacja i technologie komputerowe w dziedzinie sztuki graficznej.

W III rozdziale dysertacji Eweliny Kołakowskiej, omawiane są koncepcje związane z matrycą graficzną i jej ewolucją na przestrzeni dziejów obrazu powielanego. Autorka porusza pytanie dotyczące materiałów używanych przez artystów, od tradycyjnych, takich jak drewno, metal czy kamień, do nowoczesnych rozwiązań cyfrowych. Wskazuje na różnice między grafiką cyfrową a tradycyjną grafiką warsztatową, podkreślając, że grafika cyfrowa nie jest mniej szlachetna czy twórcza tylko dlatego, że korzysta z narzędzi cyfrowych. Autorka odwołuje się również do teorii innych badaczy, takich jak dr Anna Marta Raczek-Karcz, która wskazuje na różnicę między sztuką cyfrową jako narzędziem kreacji a sztuką cyfrową jako medium prezentacji. Kołakowska analizuje także związki między grafiką cyfrową a drukiem 3D, zauważając, że druk 3D może być traktowany jako medium plastyczne, podobnie jak tradycyjne metody graficzne. Następnie, Ewelina Kołakowska rozważa pojęcie matrycy w kontekście grafiki, pytając, co może być matrycą w procesie tworzenia grafik i jakie jest jej właściwe znaczenie. Wskazuje na rozwinięcie pojęcia multiplikacji w grafice za sprawą mediów elektronicznych, które umożliwiają powielanie obrazów. Artystka zadaje pytanie, czy plik cyfrowy może być traktowany jako matryca, a wydruk 3D jako odbitka. Zwraca również uwagę na rolę podłoża, takiego jak papier, który może przyjmować ślady i stawać się aktywnym medium w procesie twórczym. Autorka podsumowuje, że istotne jest rozróżnienie między grafiką cyfrową a drukiem przestrzennym, oraz że intencja artysty odgrywa kluczową rolę w definiowaniu grafiki warsztatowej.

Rozdział IV dysertacji Eweliny Kołakowskiej dotyczy syntezy matrycy i odbitki w grafice artystycznej oraz uzasadnienia poszukiwania nowych rozwiązań w tej dziedzinie. Autorka zaczyna od przedstawienia koncepcji graficznej matrycy, która powinna być niewidoczna i nie wywierać wpływu na prezentowany obraz, aby umożliwić artystom autentyczne odzwierciedlenie natury w sztuce. Następnie autorka przewrotnie zaryzykowała wprowadzenie czegoś sprzecznego z powyższym podejściem, łącząc odbitkę i matrycę w jeden materialny obiekt. Poprzez to nietypowe podejście artysta może prezentować graficzny obraz bez zakłóceń i zniekształceń, a jednocześnie uwypuklić proces tworzenia obrazu i jego powiązania z narzędziem, które go wytworzyło.

W kontekście tych eksperymentów autorka odnosi się do twórczości innych artystów, takich jak Janusz Kaczorowski, który uważał, że matryca nie powinna osłabiać znaczenia druku, lecz jej multiplikacyjny potencjał i natura fizyczna są istotne. Autorka również przywołuje przykłady artystów, którzy eksplorują granice matrycy i jej funkcji, takich jak Jerzy Panek, Louise Nevelson, Andrzej Bielawski i Mice Jankulovski.

W następnej kolejności Ewelina Kołakowska porusza temat druku trójwymiarowego w grafice warsztatowej i jego znaczenia dla rozwoju tej dziedziny. Druk 3D oferuje bardzo szerokie możliwości zastosowania, od prototypowania po produkcję masową, umożliwiając artystom tworzenie skomplikowanych kształtów i form, które byłyby trudne do osiągnięcia za pomocą tradycyjnych metod. Autorka uważa, że znajomość druku trójwymiarowego jest kluczowa dla rozwoju kariery w grafice warsztatowej.

Na podstawie tych rozważań artystka prezentuje własną hybrydową technikę, nazwaną 3DM, która powstała z transkodowania idei, rysunku, matrycy i odbitki. Przez badania i eksperymenty autorka dostrzega piękno matrycy jako dzieła nieosiągalnego przez najnowocześniejsze techniki cyfrowe. Tworzy grafikę, która zderza się z współczesnym światem i cyfrową dominacją, co prowadzi do brutalizmu formy i pochwały brzydoty. Wnioskiem, który wyciąga Ewelina Kołakowska z przedstawionych badań jest, że grafika artystyczna ewoluuje i czerpie z różnych dziedzin nauki i sztuki, a pomimo najbardziej zaskakujących form i eksperymentów artystów, zachowany jest pierwiastek odkrywania na nowo graficznej idei.

W rozdziale IV dysertacji Eweliny Kołakowskiej, zatytułowanym *Synteza matrycy i odbitki – uzasadnienie poszukiwania nowych rozwiązań w grafice artystycznej*, autorka przedstawia swoje badania i eksperymenty związane z tworzeniem obrazów za pomocą hybrydowej techniki graficznej. Jej celem jest stworzenie autentycznego odzwierciedlenia natury w sztuce, przy jednoczesnym minimalizowaniu wpływu graficznej matrycy na prezentowany obraz. Autorka opisuje, jak połączyła odbitkę i matrycę w jeden materialny obiekt, aby wydobyć proces tworzenia obrazu i powiązania z narzędziem, które go wytworzyło. Twierdzi, że takie podejście pozwoliło jej stworzyć interesujący i oryginalny efekt artystyczny, a także głębsze zrozumienie procesu twórczego i spojrzenie na sztukę jako połączenie dzieła i narzędzia do jego stworzenia. Autorka podkreśla, że współczesne technologie, takie jak druk trójwymiarowy, oferują artystom nowe możliwości ekspresji i eksperymentowania z różnymi formami i materiałami. Zauważa również, że grafika warsztatowa, w zetknięciu z współczesnym światem cyfrowym, może przynieść zupełnie inne odpowiedzi i odzwierciedlać nowe realia i wyzwania.

Wnioskiem z rozważań autorki jest to, że grafika artystyczna jest nieustannie ewoluującym medium, które czerpie inspirację z różnych dziedzin nauki i sztuki. Kołakowska podkreśla również, że istota istnienia matrycy w grafice artystycznej jest podstawowa dla jej rozumienia i odróżnienia od innych form sztuki wizualnej. Zakończenie pracy teoretycznej Eweliny Kołakowskiej przenosi nas w świat enigmatycznych obrazów i ukrytych historii. Jest to podróż do materii, która pragnie być namacalnie odczytana i zrozumiana. W pracy pisemnej autorka wykonała intelektualny wysiłek, który odsłania fascynujący świat obrazów, historii i materiału, gdzie prostota i świadomość warsztatu idą w parze, tworząc unikalne dzieła sztuki. To zachęta do kontemplacji, odczytania ukrytych znaczeń i poznania głębszej warstwy przekazu artystycznego.

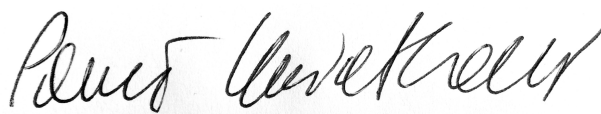
Zwieńczeniem teoretycznych dociekań i badawczych działań, jest seria figuratywnych przedstawień w 34 monochromatycznych obiektach, powstałych z grafiki warsztatowej, nawiązujących do matrycowego genotypu, jako ewolucji tematu, któremu towarzyszyły dynamiczne badania i osobiste doświadczenia. Redefinicja grafiki uświadomiła autorce, jak unikatowe i odmienne od wcześniejszych założeń może być każde kolejne dzieło. Stopniowe odejście od przywiązania do tradycyjnego warsztatu otworzyło nowy sposób myślenia, który znalazł swoje odbicie w obiektach 3D. Ważne dla autorki było, aby nie stać się niewolnikiem nowej technologii. Dlatego komputer w jej kreacji miał minimalny wpływ na proces tworzenia, a rysunek miał zachować jak największą naturalność. Bogactwo oferowane przez nowe materiały musiało być świadomie wykorzystane, i ograniczone, aby przesunięcie uwagi na warsztat nie pozostawiło odbiorcy w niedosyconym treści. Dla autorki równie istotne było, aby treść, opisana za pomocą tych środków, była równorzędna. Nie miały rywalizować ze sobą, lecz wzmacniać przekaz i oddziaływać na siebie nawzajem. To zachęta do kontemplacji, odczytania ukrytych znaczeń i poznania głębszej warstwy przekazu artystycznego. Autorka zdecydowała się przedstawić temat w surowej, prostolinijnej formie, ograniczając ilość użytych materiałów plastycznych. To właśnie ta prostota pomaga oderwać się od patosu i przytłaczającej atmosfery treści. Wielowątkowa gra materii i ducha, przenikająca przez formy i kształty, jawi się jako redefinicja grafiki, wykraczając poza ograniczenia tradycyjnych narzędzi i technik. To opowieść o odchodzeniu od utartych ścieżek, o odkrywaniu nowych horyzontów, gdzie każde dzieło staje się unikatową kreacją, odmienną od poprzednich założeń.

4. Konkluzja.

Zarówno odbyte studia, uzyskane nagrody, działania dydaktyczne oraz organizacyjne na uczelni, jak i praca doktorska, świadczą o wysokim poziomie kwalifikacji artystycznych i dydaktycznych autorki doktoratu.

Dysertacja pani Eweliny Kołakowskiej wyróżnia się silnym zaangażowaniem w obszar teoretyczny i badawczy pracy. Jej badania są dogłębne i wnikliwe, co daje wartość naukową całej pracy. Jednakże, w kontekście samej twórczości artystycznej, można odnieść wrażenie, że brakuje pewnego stopnia ekspresji i intrygującej wizji, która stanowiłaby sedno dysertacji. Cykl monochromatycznych aktów, choć stanowi jej ważną część dysertacji, zdaje się zanikać w porównaniu do rozbudowanych elementów teoretycznych i badawczych. Można jednak argumentować, że głównym celem pracy doktorskiej jest eksploracja nieznanymi terenów kreacji i odkrywanie nowych możliwości w budowaniu obrazu. W tym sensie, samo doświadczenie i zdobycie nowych perspektyw przez artystkę staje się ważniejsze niż sam efekt artystyczny.

Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji zawierającej dorobek artystyczny, dydaktyczny i organizacyjny, oraz rozprawę doktorską **3DM – transkodowanie matrycy w grafice artystycznej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii druku przestrzennego**, stwierdzam, że pani Ewelina Kołakowska posiada kwalifikacje, które pozwalają na konstruowanie spójnego i oryginalnego przekazu artystycznego. Co za tym idzie, spełnia państwowe wymagania w zakresie stopni naukowych i tytułu naukowego doktora w obszarze sztuki. Zrealizowany cykl prac graficznych oraz dysertacja świadczą o dogłębnym przygotowaniu jak i wysokim poziomie merytorycznym działań artystki. Zaprezentowane materiały stanowią dojrzałe, profesjonalne i interesujące ujęcie tematu, zarówno od strony tematycznej, jak i formalnej. Tym samym popieram starania pani Eweliny Kołakowskiej o nadanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki plastycznej, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne.

dr hab. Paweł Kwiatkowski, prof. ASP